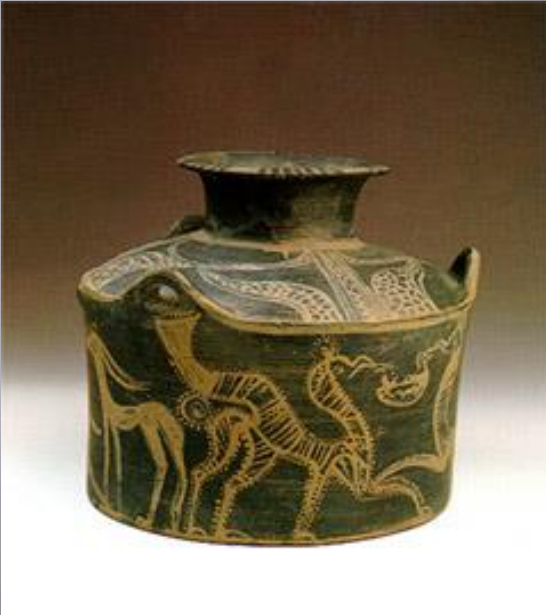

ΜΟΥΣΕΙΟ ΕΡΕΤΡΙΑΣ ΜΥΚΗΝΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ

ΑΦΡΑΤΗΣ ΠΕΤΡΟΣ
ΒΛΑΧΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΠΑΟΛΟ
ΓΟΥΡΝΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΑΛΑΒΑΣΤΡΟ

- Το Αλάβαστρο χρονολογείται το 1200-1100 π.Χ. Είναι ένα κυλινδρικό αγγείο μεσαίου μεγέθους, με παράσταση γρύπα, ελαφιού και ζαρκαδιού με τεχνική λευκού επιχρίσματος πάνω σε σκοτεινό βάθος.
- Αίθουσα 1
Προθήκη 1

ΓΡΥΠΑΣ

Στο Αλάβαστρο εικονίζεται ένα μυθικό πλάσμα, ο γρύπας. Είχε σώμα λιονταριού, κεφάλι και φτερά αετού. Επίσης σε μερικές αναπαραστάσεις του φαίνεται πως έχει και ουρά φιδιού. Ο μύθος του θεωρείται ότι προέρχεται από την Μεσοποταμία. Πιθανότατα η γέννηση του μύθου ανάγεται στην εποχή της πρώτης ανακάλυψης απολιθωμάτων δεινοσαύρων από τον προϊστορικό άνθρωπο. Η ράχη του ήταν σκεπασμένη με φτερά και τα νύχια στα λιονταρίσια πόδια του ήταν δυνατά και γαμψά σαν του αετού. Τα νύχια του γρύπα θεωρούνταν πολύτιμα κατά τον Μεσαίωνα επειδή λεγόταν ότι μπορούσαν να ανιχνεύσουν την ύπαρξη δηλητηρίου στα υγρά, χωρίς όμως να μπορούν να το καθαρίσουν.

ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟ ΑΛΑΒΑΣΤΡΟ

Το όνομα αλάβαστρον προέρχεται πιθανώς από την αιγυπτιακή λέξη α λα Μπαστ, που σημαίνει «δοχείο της Εμπάστ» (θεά). Το αλάβαστρον χρησιμοποιείτο από γυναίκες, κυρίως για την αποθήκευση αρωματικών ελαίων, όπως τουλάχιστον μαρτυρείται στις αγγειογραφικές σκηνές. Εισήχθη κατά τα τέλη του 6ου π.Χ. αιώνα και εξαφανίστηκε από το προσκήνιο κατά τα τέλη του 5ου π.Χ. αι.

ΑΛΛΑ ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ

Θέση: Αρχαιολογικό
Μουσείο Βραυρώνας
Χρονολόγηση: 1490 -
1190 π.Χ.

ΑΛΛΑ ΑΛΑΒΑΣΣΤΡΑ

Θέση: Αρχαιολογικό
Μουσείο Βέροιας

Χρονολόγηση: Μέσα 2ου
αιώνα π.Χ.

ΚΕΡΜΑΤΑ

Τετράδραχμο Ερέτριας
520-500π.Χ.

Αριστερά: Αγελάδα
σε στάση κνησμού

Δεξιά: Χταπόδι

Η Ερέτρια μαζί με την
Αθήνα και την
Χαλκίδα
συγκαταλέγεται στις
πρώτες Ελληνικές
πόλεις που έκοψαν
ασημένια νομίσματα.

ΚΕΡΜΑΤΑ

Δίδραχμο αιγινητικού
σταθμητικού
συστήματος 370π.Χ.
Αριστερά: Η νύμφη
Εύβοια
Δεξιά: ξαπλωμένο
βοοειδές, τσαμπί
σταφύλια.

Η παράσταση της
αγελάδας παραπέμπει
στον μύθο της Ιούς, η
οποία μετά την
γέννηση του υιού της
Επάφου, καρπού της
σχέσης της με τον Δία,
μεταμορφώθηκε σε
αγελάδα από την Ήρα
που οργίστηκε με την
απιστία του συζύγου
της.

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΣ

ΨΑΡΟΠΙΝΑΚΙΟ

Οι καλύτεροι μάρτυρες για τις διατροφικές και μαγειρικές συνήθειες των αρχαίων Ελλήνων είναι τα αγγεία , συχνά πήλινα . Χαρακτηριστικό τέτοιο σκεύος είναι το προηγούμενο πιάτο για το σερβίρισμα ψαριού . Η κοιλότητα στο κέντρο χρησίμευε στο σερβίρισμα κάποιου ζωμού .

ΧΡΗΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΨΑΡΟΠΙΝΑΚΙΟΥ

Το πιάτο αυτό ήταν τόσο πρακτικό αφού θα μπορούσαν να συνδυάσουν το ψάρι τους, με ένα ζωμό που θα βρισκόταν στο κέντρο. Αυτό είναι μία πρακτική ιδέα που έχουν αντιγράψει πολλά μεγάλα εστιατόρια. Μας εντυπωσίασε που οι άνθρωποι το σκέφτηκαν τόσα χρόνια πριν.

Βιβλιογραφία

Μαστραπάς Α. *Ιστορία του αρχαίου κόσμου*, ΙΤΥΕ, Αθήνα 2012

Σαπουνά – Σακελλαράκη Ε. *Ερέτρια Χώρος και Μουσείο*, ΥΠΠΟ, Αθήνα 2000

<http://collections.culture.gr/ItemPage.aspx?ObjectID=93&MainKindID=1&KindID=29> (οι ψηφιακές συλλογές του Υπουργείου Πολιτισμού)